

Szeretettel köszöntelek Benneteket Húsvét vigíliáján: **Az Úr legyen veletek!**

Újra együtt vagyunk, hogy megünnepeljük a Húsvétot, melyet magamban úgy fogalmaztam meg, hogy ez a nap „remény a reménytelenségben”. Számomra a Húsvét a remény ünnepe.

Ha ma bűnbánatot kell tartanunk, akkor elsősorban reményvesztéseinket kellene megbánnunk, mellyel az Isten Ország eljövetelét hátráltattuk életünkben.

Bánjuk meg bűneinket!... Irgalmazzon nekünk...

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, aki magad vagy a Lét és minden létező forrása, akire bizalommal hagyatkozhatunk életünkben, add, hogy feltétlenül bízni tudjunk Benned az élet sötét óráiban is, mert Te élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangelium Jn 20, 1-9.

Mária Magdolna a hét első napján kora reggel, amikor még sötét volt, a sírhoz ment, és látta, hogy a kő el van mozdítva a sírbolttól. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és azt mondta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették!” Erre Péter és a másik tanítvány elindultak, és a sírhoz mentek. Ketten együtt futottak, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és elsőként ért a sírhoz. Lehajolt, és látta lerakva a gyolcsokat, de nem ment be. Azután odaért Simon Péter is, aki követte őt, és bement a sírboltba. Látta letéve a gyolcsokat és a kendőt, amely a fején volt, nem a gyolcsok mellé helyezve, hanem külön egy helyen, összehajtva. Akkor bement a másik tanítvány is, aki először érkezett a sírhoz; látta és hitt.

Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia halottaiból.

Nagyszombat a kilátástalan sötétség órája, a reményvesztésé, a kétségbeesésé, melyre csak Húsvét hajnalán dereng fel a fény. A Jézus-csapat nagy próbatétele ez, de nekünk is vannak ilyen próbatételeink.

1. A Jézus-csapat

A nagypénteki tragédia után bekövetkezett a Jézus-tanítványok körében a teljes zűrzavar, a fejetlenség. Ki-ki a maga veszteségét élte meg, és a maga fájdalmába szédült bele.

Az anya, Mária a szülői fájdalomba, amikor karjaiba fogta, mint egy csecsemőt, halott, csúfos halállal halt felnőtt gyermekét.

A minden bizonnyal szerelmes nő, Mária Magdolna szívbe maró érzülettel gyászolta a férfit és Mesterét, akit holtan is drága olajokkal, fűvekkel akart betakarni.

János, a szeretett tanítvány, akire a Felfeszített az anyját bízta, az istenített Mester temetésekor hitét veszítve nézhetett be a sírüregbe.

Péter, a lobogó lelkesedésű és Mesterét megtagadó utód, a Szikla, homokká omlott szét.

A többiek szétfutottak, hogy félelemmel telve később újra találkozzanak.

Kivéve Tamást, akinek mindenből elege volt, aki talán örült is, hogy vége a nagy reményekkel indult és csődbefutott nagy kalandnak, most már szabad, újra kezdheti a maga életét.

Júdás a messiási remények szertefoszlása és a maga gyalázatos árulása után az öngyilkosságban találta a megoldást.

Ezeknek az embereknek reménytelenségében húsvét hajnalán felcsillant a remény az üres sír láttán és hallatán. Jövőjüket és az Ország jövőjét tekintve majdnem mindegy, hogy az üres sírban a Mester isteni csodával támadt fel, vagy a természetes kómából ébredt fel, az életükben csoda történt.

A reménytelenségben remény ébredt: Semminek sincs vége, a projekt folytatódik, a tervet folytatni kell, megvalósítani az Isten álmát: építeni a földön a Szeretet Birodalmát!

A kis Jézus-csapat talpra állt, új hittel és reménnyel indult tovább. Mindegyikük elhullt a hatalom gyilkos markában, követőik az oroszánok fogai közt, vagy a kard suhintása nyomán, majd ezer más csapástól űzve bukdácsolt a történelem folyamán, de az Üzenet eljutott ide a 21. századba is, mert az álom elpusztíthatatlan!

2. A kis Bokor

A nagy világégés közepette (1945) kihajtott magyar földön egy kis bokor. Gyökerei a börtönből hoztak hajtást, ágakat. Ugyanazzal a céllal tört az ég felé minden ága, és minden virága. Továbbadni az Örömhírt, az Isten álmát. Egy diktatúrában világcsodája lett, és a nemzedékek úgy tűnt, hogy állják valahogy a próbát.

Ám a börtön, az üldözés elmúltával, a „szabadság” érkezésével mintha hervadni kezdett volna a bokor. Az eszmék és eszmenélküliség piacán mintha elhalványult volna maga a Jézus eszme is. Mintha a jézusi álomból a nyers valóságra ébredt és révedt volna Mária, Mária Magdolna, János, Péter, Tamás, és leléptek a körből a maguk ágas-bogas fáját megkeresve a Júdások is. Úgy tűnik sokszor, hogy összezavarodott minden, és saját halotti menetét járná a reményteli csapat.

A néhány nap múlva összeülő KVT (Közösség Vezetői Tanácskozás) az öregek önazonosságát vizsgálja, és az új nemzedékek jövőjét kutatja. A reménytelenségben a reményt. Az üres sírban a feltámadottat: az élni akarót, az elpusztíthatatlant!

Sokakat aggaszt a jövő. Lesz-e az új nemzedékekben új tűz, új erő, új elszántság?

Keresztényeket gyilkolnak szerte a világon. Pedig nem is mindig a jézusiakat, és nem is mindig a jézusi eszmék miatt. De akik értik a Mestert és követni akarják őt, lesznek-e bátrak, elszántak, és átviszik-e a túlsó partra az álomot, Jézus álmát: a testvériség világát, az Isten Országát? Vagy abbahagyják reményvesztetten az ország-építő munkát?! Ez utóbbi csak a nagyszombat sötét gondolata, mely nem lehet igaz!

--- **Húsvétra várunk!** Húsvét vigíliáját, virrasztását üljük. Él-e még bennünk a remény szikrája, mely tüzes lángra tud lobbanni öregekben és fiatalokban egyaránt? Tudjuk, hogy nem a sírba kell menetelnünk, hanem még onnan is feltámadnunk! Hisz a jézusi eszme, a jézusi álom elpusztíthatatlan! A történelem a bizonyosság rá.

Ez a mi húsvéti reményünk! Mely REMÉNY, minden kor reménytelenségében...

[Kovács László elmélkedése
elhangzott 2017. április 15-én, a Bokorportán.]